

Stephen Downes

BLACKIE

the house of books

Oorspronkelijke titel

Blackie

Uitgave

Knopf, published by Random House Australia Pty Ltd, Australia

Copyright © 2003 by Stephen Downes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005, 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Eny van Gelder

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Katje voorplat

Creacart

Katje achterplat

Rzdep

Prop papier

Blackred

Prullenbak

GlowImages/Alamy/Imageselect

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3421 0

D/2012/8899/22

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Ik ben nooit een kattenmens geweest. Ik moet een jaar of drie, vier zijn geweest toen ik door een agressieve schildpadkat werd gekrabd. Dat voorval staat als een vuurtoren in mijn verder nogal wazige herinnering, die me met zijn rondzweepende stralen waarschuwt dat kleine dieren gevaarlijk kunnen zijn. Het staat bij andere trauma's gerangschikt, zoals die keer dat ik als kleuter van een stenen trap viel en mijn voortanden kwijtraakte. Vanaf de dag dat ik werd gekrabd, was ik bang voor katten. Ik vertrouwde ze niet. Ze waren snel en onvoorspelbaar. Ze vielen zonder reden aan, en hadden het altijd op onschuldige slachtoffers gemunt. Ze verwondden ze tot bloedens toe en gebruikten daarvoor het meest geduchte instrument waarmee volwassenen kinderen aanvielen – naalden.

Zelfs toen ik volwassen was had ik nog een hekel aan katten. Ik debatteerde er urenlang over met een collega bij de krant die dol

op ze was. Zij beweerde dat katten liefdevol en schoon waren, weinig zorg vereisten, en op genegenheid reageerden als je ze die op de juiste manier gaf. Ik zei steeds maar weer dat ik ze niet vertrouwde. Ze hadden de neiging me onverhoeds aan te vallen en hun klauwen in me te slaan. Vermoedelijk roken ze dat ik bang was. Ik ontkende niet dat ze slim waren. Maar wanneer een kat een kamer binnenkwam, liep ik er bijna altijd uit weg.

Onze zonen hoefden het niet zonder huisdieren te doen, ze hadden alleen geen katten. Mijn vrouw Dominique en ik probeerden een paar honden uit waarvan ze zeiden dat die dol op mensen waren, de eerste was een kruising van een Australische herdershond en een Schotse collie. We gaven Jack, een puppy, terug. Hij kwijnde gewoon weg en we wisten niet wat we ermee aan moesten. We gaven toe dat we hem vermoedelijk te jong hadden meegenomen, en Benny, onze tweede zoon, was nog maar een week oud en had enorm veel aandacht nodig. Rusty hielden we meer dan een jaar. Het was een mager dier. Haar vacht had de kleur van mahoniehout en ze bezat een onuitputtelijke energie. Ze was heel druk en kwam nooit tot rust. Volgens de statistieken hoorde ze schapen te hoeden en zeventig kilometer per dag te rennen. In plaats daarvan maakte ze dwars door onze tuin een asterisk van smalle paadjes, waarover ze eindeloos heen en weer draafde. Monotoon. Ze sleet ze uit tot er diepe voren in het gazon en de bloembedden lagen die 's zomers stoffig en 's winters modderig waren. Ze was ook agressief, en gaf alleen een beetje om Benny. Eerst hapte ze zonder reden naar kinderen – vermoedelijk

omdat ze dacht dat het schapen waren – maar al gauw viel ze met open bek aan. Toen ze Patrick, onze jongste die op dat moment een jaar of vier was, toetakelde, besloten we haar weg te geven. (Ze greep hem in zijn nek waardoor het op drie of vier plekken ging bloeden en het zachte huidje bont en blauw werd en opzwol.) Dus brachten we Rusty op een warme dag naar een boerderij die honderden kilometers bij ons vandaan lag. Het vee stond in de paddocks, maar we deden wat ons was gevraagd en lieten haar achter in een klein, open hok dat gedeeltelijk met golfplaten was afgeschermd. Er stond water in een grote oude braadpan. We vonden het allemaal vreselijk haar achter te moeten laten – we hadden haar al een beetje haar aanval op Patrick vergeven – maar ik was denk ik de sentimenteelste. Ik belde maandenlang regelmatig op om te vragen hoe ze het in haar opleiding tot schaaphond deed. Niet goed, was het antwoord. Haar rusteloosheid vormde een probleem. Ze leerde niets. Ze was te impulsief. Ik hield op met bellen omdat ik wist dat ze niet meer was dan een extra mond die gevoerd moest worden. Als ze niet op een boerderij kon werken, zou ze worden afgeschoten.

De jongens hadden een heleboel kleine dieren. Zo was er Alain le Lapin, een groot, wit laboratoriumkonijn dat we van een vriend uit de wereld van de wetenschap kregen. Om de een of andere biologische en onbegrijpelijke reden, althans voor mij, was hij in het lab een mislukking gebleken. Dus vond hij bij ons onderdak. Hij ontsnapte voortdurend uit zijn kooi van kippengaas en dan moest ik hem weer vangen, wat niet altijd even zachtzinnig ge-

beurde, moet ik tot mijn schande bekennen. Alain, eigendom van Matthew, onze oudste zoon, bezat weinig persoonlijkheid, maar was zacht en dichtbehaard en vond het net als elk levend wezen heerlijk te worden geknuffeld en geaaid. En wij vonden het plezierig dat te doen. Helaas drong op een dag een slanke wolfshond onze tuin binnen en die scheurde Alain aan stukken. Ik pakte de restanten op voordat de jongens uit school kwamen. Matt stond erop een grof houten kruis op zijn graf te zetten. Dominique en ik vonden het heerlijk als de jongens hun spirituele keuzes in praktijk brachten, ondanks het feit dat wij ze hadden verworpen.

Aquariumvissen – zelfs voorntjes uit een vijver in de buurt – kwamen en gingen, maar de dood van kleine dieren maakte me steeds meer van streek. Ik begon te begrijpen dat een huisdier zijn leven in alle opzichten, dat wil zeggen zijn hele wezen, in een speciale relatie met de menselijke verzorgers brengt. We gaan uit van de *verantwoordelijkheid* dit wezen te onderhouden, als ik een zo voor de hand liggend woord mag gebruiken. Het is een erg eenvoudige gedachte die vol zit met zware explosieven. Liefde wordt gevoed door de totale verantwoordelijkheid, die soms extreme maatregelen vergt om ten volle tot zijn recht te komen.

Door een geneesmiddel in hun aquarium te druppelen probeerden we zonder succes een aantal vissen van de witte stip te redden. De jongens begrepen er niets van wanneer ik hilde als ik er weer eentje moest begraven. Ik bleef maar denken dat de verzorgers – wij dus – tekort waren geschoten in hun verantwoordelijkheid jegens de dieren. Dat ze niet hadden hoeven doodgaan.

Dat hun leven was verspild omdat we niet genoeg ons best hadden gedaan. Ik voelde me oprecht schuldig.

Het meeste succes hadden we met cavia's. Een jaar of vijf, zes kwamen en gingen ze als dynastieën in een soap. Daar was Harry, de patriarch, en Brenda, zijn wijfje. Ze kregen acht nakomelingen, en we gaven er maar twee of drie van weg. Op z'n minst een ervan was albino. Maar voordat Brenda arriveerde had Harry twee jongere vriendjes, Darren en Peter. Dat waren kortharige broers, en ze konden niet overweg met de oudere en grotere Harry met zijn langere haren. Dus bouwde ik een kleiner hokje voor die twee, en daarin stierven ze op een winterse dag, op de kille koude vloer. Ik was in die tijd vaak op zakenreis, en het deed me verdriet dat ze tijdens mijn afwezigheid waren doodgegaan. Het deed me nog meer verdriet dat mijn beide jongste zonen totaal verpletterd waren door hun dood. Pas later las ik wat meer over het houden van cavia's: hun hokjes moesten warm en droog zijn, vocht en kou konden fataal zijn. Ik ging gebukt onder wroeging en schaamte. Voordat Cindy, de laatste van het stel, aan haar eind kwam, heb ik alles gedaan om haar te redden. Ik voedde haar, ik hield haar warm in een schoenendoos, en met een pipetje zorgde ik dat ze vocht binnenkreeg. Maar na twaalf lange uren liep het af en ze sliep om een uur 's nachts in mijn armen in.

Door mijn werk krijg ik af en toe diverse soorten geschenken in schitterende verpakkingen. Ik heb Cindy in een prachtige goudkleurige doos begraven. Haar lichaampje had ik in mooie witte zijde gewikkeld met een breed rood lint eromheen. Ik was alleen,

want de rest van de familie wilde niet aan de begrafenisplechtigheid deelnemen.

In de buitenwijken van Melbourne woon je midden tussen verwilderde katten en buidelratten. De laatste zijn inheemse Australische nachtdieren, en je hebt het recht ze op je zolderruimte te vangen als het gekras, gestomp en het luidruchtige ademen onverdraaglijk worden. Soms ontstaan er vieze vlekken op het plafond door hun urine. Wanneer ze eenmaal in de val zitten, moet je ze in je tuin loslaten of anders moet je ze op eigen kosten laten inslapen. De meeste mensen huren experts in om de plekken te zoeken waar ze je zolderruimte binnendringen, en laten die dan afdichten. Meestal worden de ratten gevangen en weer losgelaten. Maar de meeste zijn slimmer dan wij, en na een tijdje zijn ze weer terug. En dan begint het weer van voren af aan.

Zwerfkatten – onbeminde afstammelingen van voorvaderen die misschien ooit geliefd waren – zie je in alle vormen, kleuren en maten, en die zijn gemakkelijker aan te pakken. Om te beginnen lopen ze overdag rond en kun je ze met de tuinslang te lijf gaan. Of iets naar ze gooien, maakt niet uit wat, alles wat je voor het grijpen hebt is goed. Raak gooien is een punt in je voordeel. Katten vermoorden vogels. Ze moeten iedere keer worden weggejaagd. Er zijn momenten in overvloed om de pest aan ze te hebben, want ze zitten in elke buitenwijk. Aan het eind van de lente is het een gemiauw van jewelste van pasgeboren katjes onder de struiken in elke achtertuin.

In september 1993 vond Patrick een nestje. Het lag in onze

achtertuin onder een kamperfoeliestruik. Hij en Benny brachten Dominique en mij drie levende balletjes van bont. Ze waren geen van drieën groter dan een sinaasappel. We kenden hun moeder, een zwarte met witte vlekken die regelmatig ons doelwit was. In hun handjes hielden de jongens de kleintjes naar ons omhoog. Konden we ze houden? Ze waren schattig, dat stond buiten kijf. Eentje was een traditionele cyperse met grijze, zwarte en witte strepen; de tweede was een schildpadje, en de derde was helemaal zwart, zelfs zijn neusje en zijn voetzooltjes. Volledig zwart, behalve dan zijn ogen; die waren van zwavelgeel kristal.

Zwarte katten roepen onmiddellijk een gedachte bij je op. Ze brengen ongeluk, meende ik me te herinneren, en we stelden onze beslissing dan ook uit. De jongens waren blij dat we twijfelden en gingen met 'hun' katjes spelen. De blijdschap straalde gewoon van hen af. Ze bestudeerden alle onhandige bewegingen die de dieren maakten, de manier waarop ze over het gazon sukkelden, dollen capriolen uithaalden, en deden alsof ze naar elkaar mepten. Ze vonden het prachtig dat ze zo klein waren, en waren dol op de kleine pootjes, hun zachte velletjes en hun snoetjes die zo van een bonbondoosje leken te komen.

We waarschuwden hen dat de schoolvakantie over een paar maanden zou beginnen. Dan zouden we twee weken weggaan, zei ik, en als de poesjes er bij onze terugkomst nog steeds waren, dan konden we er misschien over denken ze te houden. Die uitspraak was niet zozeer praktisch, maar berustte eerder op eigenbelang. Zwervkatten komen en gaan; ze worden door het stof naar

ons toe geblazen en door de wind weer weg, zoals Bob Dylan, een van mijn helden, had kunnen zeggen. Met een beetje geluk zouden de poesjes in de twee weken dat we weg waren gewoon verdwijnen. Daar hoopte ik op.

Maar de jongens voerden ze ongeveer een maandlang melk, namen ze mee naar bed, lieten ze van behoorlijke hoogte vallen om tot hun grote blijdschap te zien dat ze echt op hun pootjes landden, en onderzochten hoe ze op de cavia's reageerden. Tegen de avond keerden de poesjes terug naar waar ze gevonden waren. Soms kwam hun moeder op bezoek om ze te voeren. Ze groeiden snel, en we vroegen ons af wat ze verder nodig hadden en of ze daar wel voor kon zorgen. Ze leken zo kwetsbaar. Dit maakte me niet direct zenuwachtig, eerder onverschillig. Merkwaardig genoeg bleek hun aantrekkingskracht voor Patrick en Benny ook voornamelijk academisch; voor hen was het een opwindende ontdekking van kleine, dagelijkse wonderen.

We gingen op vakantie. En toen we terugkwamen, kwamen de katjes over het gazon op ons af om ons te begroeten. De band met de jongens was meteen weer als vanouds. We moesten ze nu wel houden, beweerden de jongens. Ik herinnerde me de schildpad die me zoveel jaren geleden had aangevallen. Dominique had ook nog nooit katten gehad. Ze weifelde, maar was eigenlijk toch van mening dat ze die verantwoordelijkheid niet wilde. We waren bepaald niet de beste bazen van Jack en Rusty geweest. Ik had het gevoel dat ik zelfs een paar van de cavia's en de aquariumvissen had verwaarloosd. Dan zouden we toch zeker geen katten aankunnen?

De smeekbeden hielden niet op, en de band tussen de katjes en ons werd duidelijk hechter. Ze waren gewoon snoezig – een woord dat iemand als ik vrijwel nooit in de mond neemt. Wanneer ze aan het spelen waren, keken we als betoverd toe. Ze waren gedwee en leken van ons afhankelijk, waardoor we steeds meer het gevoel kregen dat we verantwoordelijk voor ze waren. En veranderde dat verantwoordelijkheidsgevoel door een of ander geheimzinnig proces soms in liefde? Dat komt tussen verzorgers en verzorgden regelmatig voor. Het was wel duidelijk dat ook wij een verloren strijd streden.

Op zekere dag besloot ik tot een compromis. We houden er twee, zei ik. Twee zoons thuis, twee katten. (Matthew, zes jaar ouder dan Benny, zou in een andere staat gaan werken.) Maar welke twee? Voordat er een keus werd gemaakt, besloten de jongens ze een naam te geven. Dat leek mij een eigenaardige en onlogische manier van doen, maar toen begreep ik wat erachter zat – het was te vergelijken met het dopen van een stervend kind. En een naam zou het katje dat werd afgewezen bestaansrecht geven. Ook al zou hij vertrekken, hij zou altijd van ons blijven, en deel uitmaken van ons gezin. Hij hoorde op die manier geëerd te worden. Uiteindelijk werden onze zwervertjes al wat ouder en ze vertoonden volwassen karaktertrekjes. Ze reageerden niet langer op een miniem draadje wol dat voor ze uit werd getrokken. Hun pootjes en lijfjes waren sterker en beter gecoördineerd, en van neus tot staart maten ze al drie handbreedtes. En als ze met een nepmuis speelden, deden ze dat al behoorlijk handig. De schildpad zou Fluffy

heten, besloot Benny. Hij koos ook een naam voor de cyperse. Die zou Tiger worden genoemd. En het zwarte katje? Patricks lieve, bleke, tien jaar oude gezicht waarop zijn Ierse voorvaderen hun sporen hadden nagelaten, vertrok in diepe rimpels omdat hij er diep over moest nadenken. Laten we hem Blackie noemen, zei hij.

Daarna kwam een veel moeilijker beslissing – misschien wel de moeilijkste die de jongens ooit hadden moeten nemen. Welke van de drie zou naar de dierenwinkel gaan? Ze dachten er lang over na en debatteerden er een halfuur over. Ik was trots op hen dat ze in staat waren tot een besluit te komen. Die middag wuifden we Tiger door de etalageruit vaarwel. Hij had een mooi verlicht kooitje met een dikke strolaag erin en zou al snel nieuwe eigenaars krijgen. Die zouden dol op hem zijn. Katten missen hun broertjes en zusjes niet zo erg als mensen dat doen, opperde ik, hoewel ik geen flauw idee had hoe katten over hun broers en zussen dachten. Fluffy en Blackie zouden in het gezin worden opgenomen, en we zouden onze uiterste best doen ervoor te zorgen dat ze gelukkig en veilig waren. Met die twee zouden we daar wel in slagen, bezwoer ik mezelf.

De volgende dag namen we ze mee naar John Walton, onze dierenarts, een lange man van middelbare leeftijd. Dr. Walton is mager, maar krachtig gebouwd. Hij is vrijwel kaal, maar zijn korte grijze baard en de krans hoofdhaar gaan naadloos in elkaar over. Hij lijkt eigenlijk op een jongere versie van de wijze, oude Obi-Wan Kenobi zoals die door sir Alec Guinness was uitgebeeld.

Drieëntwintig jaar Australië hebben geen kans gezien het dikke, sonore Cheshire-accent van dr. Walton uit te wissen. Hij zegt altijd dat hij een 'Cheshire kat' is.

John was als enig kind vlak buiten Liverpool opgegroeid, midden tussen boerderijen en akkerland. In de weekends en de vakantie trok hij met zijn ouders en een caravan naar een of ander boerderijtje op het platteland, waar ze van de herderlijke eenvoud van het landleven genoten. Zijn vader jaagde op konijntjes en hij ging vissen. Hij keek naar de boeren die hun koeien molken en kalveren en schapen castreerden. Hij had altijd huisdieren, en toen hij negen was, kreeg zijn Bedlington-terriër Tommy last van opgezette anaalklieren, wat nogal ging stinken. Zijn moeder gaf hem een briefje van tien en vroeg hem Tommy in zijn eentje naar de dierenarts te brengen om er iets aan te laten doen. De dierenarts liet hem zien hoe je die klieren kon uitdrukken, en toen het probleem zich weer voordeed, bespaarde de jongen zijn ouders geld en zichzelf een ritje door het eigenhandig te doen.

Fluffy was een poes en Blackie was een kater, verkondigde John Walton luidkeels aan de jongens, die met grote ogen toekeken. John verzekerde ons dat verwilderde katjes uitstekende huisdieren konden worden. Hij gaf ze inenting tegen de gebruikelijke kattenziekten en vertelde ons wanneer ze moesten terugkomen om te worden gesteriliseerd en gecastreerd. Hij vertelde ons het een en ander over kattenvoer – over blikjes en zakjes, rauwe kippenvleugeltjes en schapenhart. En droogvoer, wat vermoedelijk het gemakkelijkst zou zijn. En hij zei ook dat hij ze

mooi vond, waarbij zijn grote handen ze allebei liefderijk tegen zijn borst drukten. Pas daarna vertrouwde hij ze aan ons toe.

Ons huizenblok beslaat zo'n tien are in een rustige, oude buitenwijk. Begin vorige eeuw werd het opgedeeld en er staan grote huizen en hoge, oude bomen. De bewoners zijn dol op hun tuinen, hun weelderige heesters en hun bloeiende struiken. Een paar straten in onze wijk zijn omzoomd met schitterende, grote iepen, die tegenwoordig zelfs in Europa een zeldzaamheid zijn. Onze wijk ligt tussen de doorgaande wegen en er komen vrijwel geen mensen die er niets te zoeken hebben. Onze straat in dit Elysium is maar kort en er komt haast geen verkeer. Hij gaat nergens naartoe. En de bewoners blijven bijna altijd hier wonen waar ze hun leven in de groene vrede kunnen slijten. Veel van de buurtbewoners zijn oud. Met uitzondering van wat pijntjes en kwaaltjes leven ze hier onbekommerd.

In zo'n omgeving zouden Blackie en Fluffy elke dag de hort op gaan. Meestal waren ze voorzichtig en dwaalden niet ver weg. Hun territorium besloeg het formaat van een voetbalveld, waarop ook de struiken stonden waaronder ze waren geboren. Binnen een paar jaar was hun moeder verdwenen. En toen waren ze echt van ons.

Ze groeiden uit tot vrijwel perfecte katten. Ze vochten wel eens met elkaar, maar dat was altijd van korte duur en ze verwondden elkaar nooit. Ze waren gemakkelijk te verzorgen, en wendden zich aan een dieet van droogvoer, dat alle voedzame bestanddelen bevatte. Ze lustten geen van beide rood vlees en rauwe kip, maar

af en toe wilden ze wel een vers sardientje of kattenvoer dat vis bevatte.

Fluffy was de schichtigste. Ze was nogal verlegen en snel bang, en iedere keer dat je haar wilde oppakken en knuffelen was ze argwanend. Is dit nou nodig? krijste ze dan. Maar toch was zij het die op een avond met een etterende wond in haar zij thuiskwam. Ze had ongetwijfeld met een buidelrat gevochten, zei dr. Walton, die de wond uitspoelde. Zij ging ook altijd tot de aanval over wanneer zij en haar broer het niet met elkaar eens waren. Toen ze nog maar een jaar oud was verdween ze een volle week. Verzwakt en uitgedroogd werd ze in een kast van een tachtigjarige buurman gevonden. Kattensmoeltjes zijn vrijwel altijd uitdrukkingloos. Op dat van Fluffy was toen ook zo goed als niets te zien, wat in feite nooit is veranderd. Af en toe schenkt ze wat genegenheid, en meestal vindt ze het heerlijk te worden geaaid, waarbij ze dan luidruchtig spint. Maar in het algemeen wantrouwde ze mensen. Ze kon op onvoorspelbare momenten met uitgestoken nagels uithalen. Je kon haar met recht wild noemen. Ze liet nooit zelfs maar een glimpje van haar geheime leven zien.

Blackie daarentegen bezat een ongecompliceerde persoonlijkheid en stond veel dichterbij ons. Omdat hij Patricks kat was, sliep hij bij de jongen in bed, en ze kusten elkaar altijd welterusten. Fluffy verplaatste zich altijd zo voorzichtig mogelijk, maar Blackie was veel stoerder. Hij kwam 's ochtends met grote sprongen uit Patricks kamer om zijn ontbijt te halen. Bij het ouder worden kreeg hij zelfs een beetje een buikje. (Soms noemde ik hem

Fattie.) U kunt zich gemakkelijk voorstellen hoe hij eruitzag. Hij leek op alle zwarte katten. Zijn zwarte katten soms de enige levende wezens op aarde die zoveel op elkaar lijken? Hij was zelfbewust, nooit bedeesd, en meestal dikke maatjes met mensen en andere vreemdelingen, zelfs met die van zijn eigen soort. Hij moest niets van vechten hebben. Hoewel het niet vaak gebeurde, kon je van zijn snuit meer aflezen dan bij die van Fluffy. Hij kon ernst, alertheid, en aandacht uitstralen. Patrick geloofde zelfs dat hij kon lachen. Ik vond zijn wat verlegen uitdrukking, vol zelfspot, het leukst. Zo'n gezicht trok hij met slaperige, halfgesloten ogen. Het betekende meestal dat hij zin had in eten of een knuffel. Hij hield echter niet van flauwekul, en door snel even naar je te happen of een poot uit te slaan liet hij weten dat hij je niet in zijn buurt wilde hebben. Alle katten schijnen van nature te weten hoe ze dat moeten doen, maar Blackie keerde maar zelden naar zijn oerdriften terug.

Fluffy ging nooit op jacht, maar Blackie bracht tot op hoge leeftijd wild voor op tafel mee. Vogels, kleine buidelmuisjes en hagedissen werden dan op het bakstenen terras voor de achterdeur gedeponereerd. Wat betreft de schade die hij aan zijn omgeving toebrengt, denk ik dat het hooguit zes of zeven keer is voorgekomen dat hij zijn buit doodde. Geen van ons vond het leuk dat hij met zijn gevangen muizen en hagedissen speelde. Hij smeede ze in de lucht voordat hij ze wanhopig liet wegvluchten, al had dat geen enkele zin. Hij haalde ze net zo snel weer terug en dan begon het spelletje van voren af aan. Je mag aannemen dat zijn prooi het

evenmin leuk vond, en twee keer heb ik een klein, doodsbang en ongetwijfeld gewond muisje uit zijn klauwen gered. Ik heb er eentje verzorgd tot die doodging.

Aldus leidden Blackie en Fluffy een grotendeels rustig en gezapig leventje bij ons thuis. Ze werden 's ochtends naar buiten gelaten en verdwenen dan in tegenovergestelde richtingen. Fluffy stak de straat over om in de tuinen van andere huizen rond te sluipen of te gaan liggen luieren. Misschien kreeg ze daar ook te eten, maar dat liet ze nooit merken.

Vanuit het raam boven mijn bureau kan ik de grijze dakpannen van de appartementen achter ons blok zien. 's Ochtends liep Blackie die kant uit om mensen en plaatsen aan de andere kant van de wereld te bezoeken. Hij ging dan op reis naar Abessinië, waar hij nog verwanten had, of misschien wel op pelgrimstocht naar Bubastis, de hoofdstad van het oude Egypte, vernoemd naar Bast, de gevleugelde godin van de zon met het kattengezicht. Hij kwam werkelijk vaak glimlachend terug naar het golfplaten dak op de schuur van de buurman, waar hij zich lekker aan warmde. Of je trof hem aan in een warme zonnestraal die naar binnen scheen. Of in een speciaal nestje van hoog gras dat zich onder Patricks venster bevond en waar de zon nog wél op scheen. Hij had het zelf gemaakt, zei hij altijd vol trots wanneer je hem er met halfgesloten ogen en een miniem lachje om de bek aantrof. Zijn manier van drinken was komisch. Hij liep soms mee naar de douche, en zodra er niet meer gedoucht werd dronk hij uit de douchebak. Of hij verdween totaal uit zicht in de diepe stalen gootsteenbak in

onze keuken. Hij vond overal in huis plekjes om te slapen. Soms op hoge planken vol linnengoed of handdoeken. Hij maakte sprongen als een miniatuurpanter. En hij kwam uit het niets naast me op een tuinbank zitten en probeerde dan of ik zin had in een vrijerijtje terwijl ik daar mijn saladesandwich at. Dat lukte hem altijd, totdat hij een aanval van ijdelheid kreeg en hij zich omdraaide om net zolang zijn vacht te likken tot die diepzwart glansde. Hij was prettig gezelschap – mijn maatje.

Wanneer Blackie en Fluffy voor hun jaarlijkse prikken naar de dierenarts moesten, pakte John Walton hen op, woog ze op zijn handen alsof ze van goud waren, feliciteerde ons met hun gezondheid, hun slanke lijven, hun heldere ogen en hun weelderige, schitterende vachten. En ik was van katten gaan houden, van Blackie en Fluffy, maar vooral van Blackie, die naast mijn bureau kwam zitten als ik aan het werk was. Wanneer hij zich zat te wassen, hield hij er soms even mee op, en keek dan met een scheef kopje naar me op. Hij was geïntrigeerd door die gekke man die met een strak gezicht naar een scherm zat te kijken en klikkende geluidjes uit dat ding haalde dat voor hem stond; hij vond hem vermakelijk. Geen van ons vermoedde dat er binnen afzienbare tijd een gigantisch drama zou plaatsvinden. En we hadden er ook geen idee van dat dat ons leven voorgoed zou veranderen.